

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Poselství Svatého Otce k postní době 2006

„Ježíš, když viděl zástupy, bylo mu jich líto“ (Mt 9,36)

Milovaní bratři a sestry!

Postní doba je výsadní dobou pro vnitřní putování v Tomu, kdo je pramenem milosrdenství. Je to putování, na kterém On sám nás doprovází přes poušť naší chudoby, a je naší oporou na cestě k nesmírné radosti Paschy (velikonoc). Bůh nás chrání a podporuje i v „temnotě rokle“, o níž mluví žalmista (Ž 23,4), zatímco nám pokušitel namlouvá, abychom si zoufali nebo nám nabízí klamnou naději v díle našich rukou. Ano, i dnes Pán slyší křik množství vyhladovělých po radosti, pokoji, lásce. Jako v každé době, cítí se opuštěni. A přesto i v neútěše bídy, osamocení, násilí a hladu, které postihují bez rozdílu staré osoby, dospělé i děti, Bůh nedopustí, aby temnoty zla převládly. Jak totiž napsal můj milovaný předchůdce Jan Pavel II., existuje „božská hranice stanovená zlu“, a je to milosrdenství. V tomto výhledu jsem chtěl dát na počátek poselství evangelijní poznámku, podle níž „Ježíš, když viděl zástupy, bylo mu jich líto“ (Mt 9,36). V tomto světle bych se rád zaměřil na úvahu, o níž mnoho diskutují naši současníci: na otázku rozvoje. I dnes nepřestává spočívat dojatý pohled Krista na lidech a na národech. Hledí na ně a ví, že Boží „plán“ předvídá jejich povolání ke spáse. Ježíš zná nástrahy, které se vzpírají takovému plánu a je dojat těmi zástupy: rozhoduje se bránit je proti vlkům i za cenu svého života. Tím pohledem Ježíš objímá jednotlivce i zástupy a všechny odevzdává Otci, tím, že sám sebe obětuje na smír.

Církev osvěcená touto velikonoční pravdou ví, že k podporování všestranného rozvoje člověka se musí náš „pohled“ měřit pohledem na Krista. Vždyť žádným způsobem není možné oddělovat odpověď na hmotné a společenské potřeby lidí od uspokojování

hlubokých nezbytných potřeb jejich srdce. Tím více se to musí zdůrazňovat v naší době velkých změn, v níž vnímáme stále palčivěji svou odpovědnost vůči chudým ve světě. Již můj ctihodný předchůdce papež Pavel VI. určil velmi přesně, že závady nedostačného vývoje jsou odpíráním lidství. V tomto smyslu pranýřoval v encyklice *Populorum progressio* „hmotný nedostatek těch, kteří jsou zbaveni životního minima a mravní nedostatky těch, kteří jsou zmrzačeni sobectvím ... struktury útlaku, ať už pocházejí ze zneužívání majetku či od těch kdo mají moc, tak i z vykořisťování dělníků, jakož i z nespravedlnosti transakcí (burzy!)“ (č. 21). Jako protílék Pavel VI. navrhoval nejen „rostoucí respektování důstojnosti druhých, zaměřovat se na ducha chudoby, spolupráci na obecném dobru, vůli k míru“, nýbrž i to, že „člověk musí uznat svrchované hodnoty a Boha, který je jejich zdrojem i cílem“. V této linii Pavel VI. neváhal předložit „především víru, Boží dar, přijatý dobrou vůlí člověka a jednotu lásky v Kristu. A tedy „pohled“ Krista na zástupy nám ukládá potvrdit pravé obsahy onoho „celkového humanismu“, který podle Pavla VI. spočívá „ve všestranném rozvoji člověka a všech lidí“ (č. 42). Proto první přínos, který církev poskytuje rozvoji člověka i národů není v podstatě v hmotných prostředcích a technických řešeních, nýbrž v hlásání pravdy Krista, který vychovává svědomí a učí ryzí důstojnosti osoby i práce, tím, že podporuje a rozvíjí kulturu, jež opravdu odpovídá na všechny otázky člověka.

Tváří v tvář úděsným výzvám chudoby tak velké části lidstva lhostejnost a uzavření se do vlastního sobectví nesnesitelně kontrastují s Kristovým „pohledem“. Půst a almužna, které spolu s modlitbou Církve předkládá zvláště v postní době, jsou vhodnou příležitostí, abychom se sladili s oním „pohledem“. Příklady svatých a mnohé misionářské zkušenosti, jež charakterizují dějiny církve, jsou cennými směrnicemi, jak lepším způsobem podporovat rozvoj. Také dnes, v době globální lhostejnosti lze konstatovat, že žádný hospodářský, společenský nebo politický plán nenahrazuje onen dar sama sebe druhému, jímž se vyjadřuje láska. Kdo pracuje podle této evangelijní hodnoty, žije víru jako přátelství s vtěleným Bohem a jako On bere za své hmotné i duchovní potřeby bližního. Hledí na něho jako na nezměrné tajemství, hodné neomezené péče a pozornosti. Ví, že dává málo, kdo nedává Boha, jak říkala blah. Tereza z Kalkaty: „První chudobou národů je, že neznají Krista“. Proto je zapotřebí nechat nalézt Boha v milosrdné tváři Krista: bez této perspektivy se civilizace nebuduje na pevných základech.

Díky mužům a ženám poslušným hlasu Ducha svatého vzniklo v Církvi mnoho děl lásky zaměřených na rozvoj: nemocnice, univerzity, školy profesionální výchovy, malé podniky. Jsou to iniciativy, které mnohem dřív než jiné výrazy občanské společnosti podaly důkaz upřímné starosti o člověka ze strany osob podnícených evangelijním poselstvím. Tato díla ukazují cestu, která by vedla i dnes svět ke globalizaci, jejímž středem je pravé dobro člověka a vedla tak k autentickému míru. Církev má stejný soucit se zástupy, jako měl Ježíš, proto i dnes cítí, že je jejím úkolem žádat po těch, kdo mají politickou odpovědnost a v rukou páky ekonomické a finanční moci, aby podporovali rozvoj založený na respektování důstojnosti každého člověka. Důležitým ověřením tohoto úsilí bude skutečná náboženská svoboda, nechápaná pouze jako možnost hlásat a oslavovat Krista, nýbrž také přispívat k budování světa prodchnutého láskou. Do tohoto úsilí se wpisuje také skutečný zřetel k hlavní roli, jako mají autentické náboženské hodnoty v životě člověka, jako odpověď na jeho nejhlubší otázky a jako mravní zdůvodnění respektu k jeho osobní i společenské odpovědnosti. Toto jsou základní měřítko, podle nichž se budou muset křesťané také naučit hodnotit moudrost programů těch, kteří vládou.

Nemůžeme skrývat, že se během dějin mnozí, kteří vyznávali, že jsou Kristovi učedníci, dopustili chyb. Nezřídka tváří v tvář naléhavosti těžkých problémů si mysleli, že se nejdříve musí zlepšit země a pak myslet na nebe. Bylo to pokušení myslet si, že pod tlakem naléhavých potřeb je nutno nejprve se postarat o změnu vnějších struktur. Z toho někteří vyvodili, že je nutno přeměnit křesťanství v moralismus, nahradit víru horečnou činností. Proto můj předchůdce blahé paměti Jan Pavel II. právem poznamenával: „Dnešním pokušením je redukovat křesťanství na pouhou, lidskou moudrost, téměř na jakousi vědu, jak dobře žít. V silně sekularizovaném světě došlo k postupné sekularizaci spásy, proto se vede boj za člověka, ano, za člověka, ale za polovičatého člověka. My však víme, že Ježíš přišel přinést integrální (celistvou) spásu“ (*encyklika Redemptoris missio*, 11).

A právě k této integrální spáse nás chce vést postní doba vzhledem ke Kristovu vítězství nad každým zlem, které utlačuje člověka. V tom, že se obrátíme k Božskému Mistru, že se obrátíme k Němu, že zakusíme jeho milosrdenství díky svátosti smíření, objevíme „pohled“, který nás prozkoumává v hloubi a může nadchnout zástupy i každého z nás. Vrací důvěru těm, kteří se neuzavřou do skepse, tím, že před nimi otevře výhled na blaženou věčnost. Pán

tedy již v dějinách nedopustil, aby se nedostávalo zářivého svědectví jeho lásky, když se zdálo, že vítězí nenávisť. Marii „zářivé fontáně naděje“ (Dante Alighieri, Ráj, XXXIII, 12) svěřuji naše postní putování, aby nás dovedla k svému Synu. Jí zvláště svěřuji zástupy, které ještě dnes, trýzněné chudobou, volají o pomoc, podporu a pochopení.

S těmito city uděluji všem zvláštní apoštolské požehnání.

Z Vatikánu 29. září 2005

Převzato z www.radiovaticana.cz
Přeložil P. Josef Koláček, SJ

Nový provinciál České dominikánské provincie

Novým provinciálem po čtyřleté službě fr. Alvarezze Kodedy OP byl provinční kapitulou slavenou v Olomouci zvolen dne 23. 1. 2006 a následujícího dne potvrzen magistrem Řádu fr. Carlosem A. Azpírozem Costou OP

fr. Benedikt Tomáš Mohelník OP.

Narodil se roku 1970 ve Valašském Meziříčí. Řádové sliby složil v roce 1990. Na kněze byl vysvěcen v roce 1995. Základní teologická studia absolvoval na CMTF Univerzity Palackého v Olomouci, postgraduální doktorandské studium na teologické fakultě Univerzity ve Fribourgu (Švýcarsko). Je lektorem dominikánského Generálního studia a dlouholetým předsedou liturgické komise České dominikánské provincie.

Slovo nového Otce provinciála

Drahé sestry a drazí bratři ve sv. Dominiku!

Náš svatý zakladatel vtiskl Řádu kazatelů ten charakteristický rys, že Řád neřídí jednotlivci, ale kapitula – shromáždění zvolených zástupců celého společenství. Vždyť i sv. Dominik se pokorně podřizoval rozhodnutím bratří shromážděných na kapitule. Úkol všech členů provincie však nekončí tím, že si zvolí své zástupce. Všichni nesou přípravy i průběh kapituly na svých modlitbách. Proto děkuji všem členům dominikánské rodiny, kteří svými modlitbami kapitulu nesli, především vám, kteří jste ve skrytosti obětovali své nemoci a utrpení. Také díky vašim modlitbám mohla kapitula proběhnout ve skutečně bratrském duchu.

Naše provinční kapitula se zaměřila zvláště na dva aspekty řádového charismatu: soucit a studium. Jako výraz soucitu s těmi, kdo jsou ohroženi ve víře, je nutno chápat závěry kapituly týkající se pastýřské péče o mládež, o rodiny, o nevěřící či o přípravě misie v některém z větších měst naší země. K rozvoji studia posvátné pravdy mají přispět ustanovení o formaci našich studentů, o postupném budování Generálního studia naší provincie a o aktivitách na poli sdělovacích prostředků (vydávání knih a časopisů, působení na Internetu). Vše pak musí spočívat na opravdovém společném životě, jehož středem je slavení liturgie.

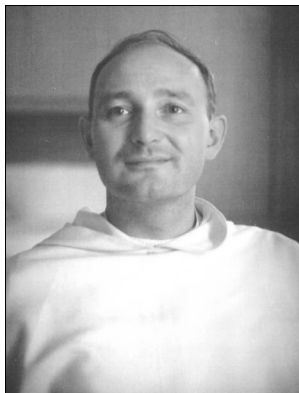
Nevytváříme nereálné vize ani se nenecháváme unášet sněním o skvělých projektech. Jen se snažíme pokorně naslouchat tichému vanutí Božího Ducha, abychom poznali, co a jakým způsobem můžeme v následujících čtyřech letech uskutečnit z nesmírného bohatství řádového charismatu. Malý počet bratří v naší provincii a naše omezené síly nás přivádějí k počátkům řádu. První komunita bratří kolem sv. Dominika přece také nebyla velká! A přesto se v ní mihotal malý plamínek Dominikovy pochodně, který v průběhu následujících staletí zapálil celý svět. Tito bratři si byli vědomi, že je povolal Bůh a že On sám chce skrze ně působit.

Přeji všem větvím dominikánské rodiny a každému jednotlivému členu, abychom se společně stali nástroji, jimiž v dnešní době a v naší zemi bude Bůh obohacovat Církev a svět charismatem sv. Dominika.

Svatý Otče Dominiku – oroduj za nás!

Fr. Benedikt Mohelník OP, provinciál

Zahájení beatifikačního procesu Služebníka Božího Otce Tomáše Týna OP (1950 – 1990)

V sobotu dne 25. 2. v 11:30 hodin zahájí během chórové liturgie hodin boloňský arcibiskup Carlo Caffarra v bazilice sv. Dominika diecézní fázi beatifikačního procesu brněnského rodáka a dominikánského kněze Tomáše Týna.

Tomáš Týn se narodil 3. května 1950, manželům MUDr. Zdeňkovi Týnovi a MUDr. Ludmile Týnové, rozené Konupčíkové, jako první ze tří dětí. Po sovětské invazi do Československa roku 1968 rodina Týnova emigrovala do tehdejšího západního Německa, kde také Tomáš vstoupil do dominikánského řádu. Svoje studia však dokončil v italské Boloni, kde také jako člen České dominikánské provincie složil dne 7. října 1973 slavné řeholní sliby. Studia zakončil doktorátem teologie v Římě, kde ho papež Pavel VI. 29. června 1975 vysvětil na kněze. Ten samý den Otec Tomáš nabídl soukromým slibem svůj život Bohu jako smírnou oběť za svobodu pronásledované Církve ve své vlasti. Další léta pak strávil v Boloni jako kazatel, zpovědník, duchovní vůdce, ale také jako profesor teologie a filosofie na dominikánské fakultě, kde byl roku 1980 zvolen viceregentem. Jeho akademická činnost se vyznačovala jak velkou šíří zájmů (metafyzika, etika, teologie milosti a ospravedlnění, teologie M. Luthera), tak velkou znalostí a důrazem na učení svatého Tomáše Akvinského, kterého nejen dobře znal, ale dovedl i kriticky podat a obhájit. Jako apoštol se obracel na překvapivě široké publikum od skautů, přes dominikánské terciáře až po lidi zcela nevěřící nebo velmi vzdálené Církvi.

Láska k řeholnímu životu žitému podle klášterních pravidel mu vydržela po celý život. Velmi se také zasazoval za ochranu nenarozeného života, mariánskou úctu v duchu sv. Ludvíka Grignona z Montfortu a o latinskou liturgii svatého Pia V., kterou sloužil každý týden pro veřejnost.

V říjnu roku 1989 byl náhle zasažen prudkými bolestmi a lékaři mu diagnostikovali zhoubný nádor s metastázemi v břišní dutině. Jeho rodiče ho nechali převést do Německa, kde mu jako lékaři chtěli poskytnout co nejkvalifikovanější pomoc. Postupující metastázy však působily Otci Tomáši jen větší bolesti. Až do posledních dnů pracoval na svém největším a později vydaném díle, díle *Metafisica della sostanza*, čítajícím bezmála tisíc stran.

Ráno 1. ledna 1990 byl převezen do nemocnice v Heidelbergu, kde své nemoci v 11 hodin podlehl. Pohřben byl 5. ledna na hřbitově v Neckargemündu. Jeho hrob zdobí prostý, ale výmluvný nápis v latině: *Introibo ad altare Dei* (Vystoupím k oltáři Hospodinu), slova 43. žalmu.

Brzy po jeho smrti začali jeho hrob i dům kde dožil, navštěvovat poutníci, zvláště z Itálie a z České republiky, kteří se k němu obracejí o pomoc v soukromých modlitbách. Četné žádosti věřících pak v roce 2003 přiměly provinciála České dominikánské provincie, že podal oficiální žádost o přešetření jeho života a ctností prostřednictvím generálního postulátora dominikánského řádu u římské Kongregace pro záležitosti svatých.

V sobotu 25. 2. budou slavnostnímu zahájení kromě boloňského arcibiskupa, místních dominikánů a věřících také přítomni zástupci freiburské diecéze, aktor celé kauzy a provinciál České dominikánské provincie ThDr. Benedikt Mohelník OP, generální postulátor ThDr. Vito Gomez OP, a dva jmenovaní vicepostulátoři - ThDr. Giovanni Cavalcoli OP a PhLic. Efrém Jindráček OP. Brněnskou diecézi, ve které se Tomáš Týn narodil, zastoupí Mons. Jan Mráz, rektor Papežské koleje Nepomucenum v Římě, a vicerektor Mons. František Koutný.

Kromě mnoha jiných Tomášových ctitelů přislíbila účast i rodina Týnova, žijící dnes v Německu.

fr. Efrém Jindráček OP
vicepostulátor

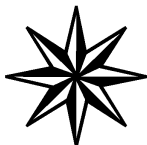

Prosby o modlitby

- ... za naše zemřelé členy známé i neznámé
- ... za magistra Řádu
- ... za nového provinciála fr. Benedikta OP a za všechny bratry nově ustanovené do provinčních oficií
- ... za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá rozhodnutí
- ... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny
- ... za naše bratry a sestry, kteří kdekoli na světě trpí kvůli výkonu své služby, v těchto dnech zvláště v Iráku
- ... za apoštolské působení v médiích, především na internetu
- ... za naše bratry a sestry působící ve školství
- ... za naše bratry studenty ve Francii
- ... za všechny projekty dominikánské rodiny v našem státě
- ... za nemocné členy, příbuzné a přátele dominikánské rodiny

- ... za nemocného bratra Jakuba a za všechny naše členy, kteří se nemohou dostavovat na schůzky
- ... za bezdětná manželství
- ... za farnosti, v kterých působíme a žijeme
- ... za naše přátele, kteří hledají cestu k Bohu

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

† Albert Miroslav Němec	12.2.1917
P. Prokop Bahník	18.2.1952
Lukáš Jirka	1.3.1958
P. Cyprián Suchánek	4.3.1974
Kateřina Keplová	6.3.1940
Jordán Basl	16.3.1969
† Jana Růžena Krausová	21.3.1922
Diana Váňová	24.3.1937

Časné sliby

Fr. Tomáš Zeman	3.3.1976
Vojtěch Hana	13.3.1992

Věčné sliby

Fr. Tomáš Zeman	3.3.1979
Anna Stará	11.3.1994
Inocenc Starý	11.3.1994

Úmrtí

† Albert Miroslav Němec	11.2.1999
-------------------------	-----------

Svátek

Jordán (Saský) Basl	13.2.
† Patrik Antonín Vlasák	17.3.
Josefa Romová	19.3.
Josefa Ziková	19.3.
Anunciáta Pirnerová	25.3.

Příští schůzka MS bude 4.4.2006 od 16 hod.

DOPISY - informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika - Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; e-mail: j.horacek@centrum.cz. Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejně. Odpovědný redaktor Vincenc J. Horáček. Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.